

EU koster Danmark penge

af Sven Skovmand

Foto: Nationalbanken

N Folkebevægelsen mod EU

Indhold

EU koster Danmark penge.....	3
EU's told gør varerne dyrere	5
Forbrugerne i Danmark bliver ramt	7
EU's uheldige krav til økonomien	9
Licitationer giver ikke kun gevinst	10
EU's virkning på skatter og sundhed	11
Hvad betyder den britiske afstemning	13
Kan EU forbedres	14
Skal det være EFTA eller EØS	14
Er EU pengene værd	15

Udgivet af Folkebevægelsen mod EU og Forlaget Hedeskov, juli 2017.

*Folkebevægelsen mod EU, Tordenskjoldsgade 21, st.th., 1055 København K.
Tlf. 35 36 37 40. www.folkebevaegelsen.dk - fb@folkebevaegelsen.dk*

*Redaktion: Sven Skovmand og Lave K. Broch. Layout: Karen Hedegaard.
Trykkeri: Skive Folkeblad Digitaltryk afdeling Viaprint. Oplag: 5.000 ex.*

EU koster Danmark penge

Når der er debat om EU, bliver det gang på gang sagt, at det alene af økonomiske grunde er nødvendigt for Danmark at være medlem af EU. Så sent som under folkeafstemningen i december 2015 kunne man høre tilhængere af forslaget sige, at det vil koste Danmark 550.000 arbejdspladser, hvis vi går ud af EU.

Denne påstand er efter vores opfattelse forkert. En udtræden af EU vil ikke betyde, at al handel med EU vil ophøre. Efter Folkebevægelsen mod EU's opfattelse vil der være økonomiske fordele ved en dansk udtræden af EU, og det er derfor sandsynligt, at vi kan skabe flere arbejdspladser, hvis vi melder os ud af EU.

Det gælder især, hvis vi som Island, Norge og Schweiz får fuld toldfrihed for de industrivarer, vi sælger til EU. Men det gælder faktisk også, hvis vi ikke kan få en sådan indrømmelse. EU's almindelige toldsats for industrivarer er i øvrigt så lave for netop de produkter, som vi sælger til EU-landene, at de efter alt at dømme ikke vil have betydning for de danske producenter, som tilmed vil have den fordel, at de slipper for de toldsats, som EU lægger på de råstoffer og halvfabrikata, som er nødvendige for deres produktion.

Foto: Nationalbanken

Landbrugsvarer er ikke omfattet af EFTA-landenes aftaler med EU, men da EU's eksport af landbrugsvarer til Danmark efter den britiske udtræden vil være næsten lige så stor som Danmarks eksport af landbrugsvarer til det resterende EU, vil det næppe være svært at få en tilfredsstillende ordning.

Mens EU's landbrugseksport til Danmark i 2000 ifølge Statistisk Årbog udgjorde 48 procent af den danske eksport til EU, udgjorde den i 2014 74 procent af den danske eksport. Og hvis Storbritannien havde været holdt uden for tallene, ville EU's eksport af landbrugsvarer til Danmark udgøre 88,2 procent af den danske eksport til EU. Hvis udviklingen fortsætter, vil EU's eksport af landbrugsvarer til Danmark på et tidspunkt være lige så stor som eksporten den modsatte vej.

De danske skatteydere vil samtidig ved en udtræden slippe for at betale det årlige bidrag til EU, som i 2013 ifølge Statistisk Årbog var 22 milliarder kroner – penge, der kan bruges til en lang række ting, som regeringen i dag hævder, at vi ikke har råd til.

Det skal tilføjes, at vi får nogle af pengene tilbage – 9 milliarder i 2013. Men vi bestemmer ikke selv, hvad disse penge skal bruges til. Cirka 7 milliarder går til landbruget, og den sidste del af beløbet gives efter et system, hvor staten eller de danske kommuner skal betale halvdelen af udgifterne, hvilket fører til et betydeligt spild.

Hvor meget koster det?

Nettobidraget til EU stiger ifølge Statistisk Årbog år for år. Hvor det i 2013 var 13,285 milliarder, var det i 2012 12,476 milliarder og i 2011 10,760 milliarder.

Interessant nok er tallene for tilførsler til og fra EU udeladt i Statistisk Årbog for 2015. Man fristes til at tro, at det skyldes pres fra politikere, der ikke ønsker, at folk skal få at vide, hvad EU koster.

Det må tilføjes, at Folketingets EU-oplysning, som får sine oplysninger fra EU-Kommissionen, opgør nettobidraget noget lavere. Ifølge tjenesten blev der i 2014 givet 18,7 milliarder til EU, mens vi modtog 11,3 milliarder. Men selv efter denne opgørelse betaler vi væsentlig mere, end vi får.

Foto: Colourbox

EU's told gør varerne dyrere

I virkeligheden er de reelle udgifter ved EU-medlemskabet langt større. Det skyldes først og fremmest, at EU er en toldunion, hvor alle lande skal betale told af de varer, der kommer ind fra lande uden for EU og EFTA. Køber vi for eksempel en cykel fra Taiwan, hvor langt de fleste danske cykelmærker produceres, bliver den fordyret med 15 procent. Køber vi biler, skal vi betale 10 procent ekstra. Og ved forskellige former for fødtøj skal vi betale op til 17 procent ekstra.

Vi slipper naturligvis for disse toldsætter, hvis vi køber varerne i et EU-land. Men så bliver varerne i reglen tilsvarende dyrere. Det kan EU's virksomheder jo tillade sig, fordi de slipper for ubehagelig konkurrence.

Toldsætter er ikke altid af det onde. For ulande, der skal have opbygget en industri, kan det i den indledende fase være nødvendigt at beskytte den med told. Nogen mener også, at toldsætter i visse situationer kan beskytte miljø, sundhed og forbrugere, fordi man med dem kan spærre for projekter, der kommer fra lande med problematiske produktionsforhold.

Men ingen af disse hensyn har spillet en rolle for EU's toldsatser. De er først og fremmest indført for at beskytte svage virksomheder i EU-landene, som ikke er i stand til at klare sig i konkurrencen med virksomheder uden for EU. Og for Danmark, som stort set udelukkende har sunde virksomheder, giver toldsatserne et tab for samfundet.

Alt i alt giver alene EU's ordinære toldsatser os et årligt tab på 12-15 milliarder kroner. Men tabet kommer udelukkende fra de toldsatser, man kan få oplyst på toldkontorerne. Og de ordinære toldsatser er kun toppen af isbjerget. For med jævne mellemrum lægger EU-Kommissionen ekstra høje toldsatser på bestemte varer. Det sker efter henvendelse fra firmaer, der har svært ved at klare konkurrencen fra det pågældende produkt. Kommissionen begrundede de høje toldsatser med, at der er tale om *dumping*.

Begrebet »dumping« dækker over, at et land sælger sine varer til udlandet til en lavere pris end den, der tages i det land, hvor varen produceres. Hvis eksporten går til EU, har EU efter internationale regler ret til at lægge en særlig importtold på disse varer – hvis, som det hedder i Gyldendals store encyklopædi, tolden lægges på varer, »som beviseligt er solgt til dumpingpriser til skade for landets producenter«.

I praksis beviser EU næsten aldrig, at der er tale om dumping. Man nøjes med at hævde, at der er tale om dumping, og lægger derefter så høj told på varerne, at de ikke kan sælges i EU. Det kan EU gøre, fordi organisationen på samme tid er anklager og dommer i sagerne. Et land, der anklages for dumping, kan ganske vist appellere sagen til Verdenshandelsorganisationen WTO, men den arbejder langsomt, og EU retter sig i øvrigt ikke altid efter dens afgørelser.

Det ramte land er derfor i praksis nødt til at forhandle med Kommissionen for at slippe for den høje told. Det kan enten ske ved, at landet hæver prisen på de eksporterede varer, eller ved, at det begrænser mængden af varer, der eksporteres til EU. I begge tilfælde betyder det, at prisen på varerne bliver højere, end den ville være, hvis der var fri indførsel af dem.

Forbrugerne i Danmark bliver ramt

Selv hvis det er rigtigt, at der foregår dumping – hvad der kan stilles spørgsmål ved – ligger det fast, at EU's fremgangsmåde er til skade for forbrugerne og for Danmark.

Når det i særlig grad rammer os, skyldes det, at vi stort set ikke har virksomheder, der har behov for beskyttelse mod indførsel fra udlandet. Danske virksomheder er som hovedregel så effektive, at de ikke alene kan klare sig i konkurrencen med indførte varer, men også har en stor eksport – i mange tilfælde på over 90 procent af produktionen.

Hvis vi træder ud af EU, vil vi uden problemer kunne tage imod de billige varer, der leveres fra lande uden for EU. Det vil styrke både forbrugernes og samfundets økonomi, men det er svært at gøre op, hvor meget der er tale om.

Den franske økonom Patrick A. Messerlin har imidlertid gjort forsøget. I bogen »*Measuring the Costs of Protection in Europe*«, der er udgivet af Institute for International Economics i Washington, nåede han i 2001 til det resultat, at EU's beskyttelsespolitik kostede medlemslandene mellem 6 og 7 procent af deres bruttonationalprodukt om året, som der står på bogens bagside (*se nedenfor*).

Messerlin havde på et tidligere tidspunkt en fremtrædende stilling i EU, og han kom derfor ikke med denne oplysning for at skade EU, men for at gavne organisationen. Han håbede, at oplysningen kunne få EU til at ændre sin politik, hvad organisationen dog ikke har gjort. Dertil er erhvervslivets lobby-organisationer for stærke.

I 2015 udgjorde det danske bruttonationalprodukt cirka 1940 milliarder kroner. Hvis Messerlins påstand holder stik, koster EU's toldpolitik os altså et sted mellem 120 og 130 milliarder kroner om året.

Trade protection costs the European Community between 6 and 7 percent of its gross domestic product, or the equivalent of the annual economic output of Spain. Continuing the Institute's series on trade protection in major countries (which already includes the United States, Japan, Korea, and China), this study by Patrick A. Messerlin is the first attempt to measure the impact of all types of protection in the European Union.

Helt så stor vil besparelsen ved en udtræden af EU næppe blive, for Messerlin går også ud fra, at der skal ske en fuld liberalisering af indførselen af landbrugsvarer. Og det vil nok forudsætte, at der gives en betydelig støtte til de landmænd, der bliver ramt.

Men det vil formentlig være rimeligt at regne med, at det danske samfund vil tjene mellem 50 og 100 milliarder kroner alene på sparede toldudgifter ved at gå ud. For nok lavede Messerlin sin undersøgelse i 2001, men forholdene har ikke ændret sig væsentligt siden.

Hvad EU lægger straffetold på

Ifølge det danske toldvæsen har EU gennem årene lagt straffetold på næsten 200 forskellige varer.

Det er ikke alene til skade for forbrugerne. Det kan også skade virksomheder, hvis produktionsudgifter kommer til at stige. Vindmøllefabrikken Vestas fik således i 2010 lagt en straffetold på de glasfibre, som virksomheden skulle bruge i sine møller.

I visse situationer har EU's straffetold været til skade for den politik, som man har ønsket at føre. Det gælder således på energiområdet, hvor man først lagde straffetold på kinesiske sparepærer, og hvor man nu søger at lægge straffetold på kinesiske solceller. I begge tilfælde spiller hensynet til EU-producenter en større rolle end begrænsningen af CO₂-udslippet.

Medlemslandene har kun ringe mulighed for at skride ind over for Kommissionens toldbestræbelser. Hvis Kommissionen ønsker at gennemføre en straffetold, er det ikke nok, at der i Ministerrådet er flertal mod tolden. Der skal også være tale om et kvalificeret flertal, og det er svært at opnå i disse spørgsmål.

EU's uheldige krav til økonomien

Ved den anden afstemning om Maastricht-traktaten i 1993 blev det fastslået, at Danmark ikke skulle være med i den fælles valuta, *Euroen*. Og da et flertal i Folketinget søgte at omstøde denne beslutning, endte en folkeafstemning den 28. september 2000 med endnu et nej.

Alligevel har skiftende regeringer og embedsmænd bestræbt sig på at knytte den danske økonomi tæt til Euroen. Man har således bestræbt sig på at lade Kronen have en stort set fast kurs i forhold til Euroen, hvor man i Sverige – der også har sagt nej til Euroen – har valgt at føre en selvstændig valutapolitik.

Flere økonomer har da også kritiseret fastkurspolitikken. Det gælder blandt andre professor Thomas Barneek Andersen fra Syddansk Universitet. Han hævder, at den såkaldte fastkurspolitik har gjort den økonomiske krise i Danmark dybere og længere. Han begrundet det med, at vi som følge af politikken fik en for lav rente i 2005, hvilket førte til, at den danske økonomi blev overophedet. Og krisen kom til at vare ekstra længe, fordi vi i 2008 følte os tvunget til at hæve renten på trods af, at vi netop på dette tidspunkt havde den dybeste krise i 75 år.

Problemet forstærkes af, at Danmarks repræsentanter i EU har sagt ja til, at vi skal være underlagt de samme betingelser som Eurolandene, herunder at det årlige offentlige underskud ikke må være over 3 procent af bruttonationalproduktet. Det har ført til en alt for forsigtig økonomisk politik i Danmark – også fordi EU beregner det danske offentlige underskud og den offentlige gæld på en forkert måde. Man ser kun på de øjeblikkelige udgifter og indtægter og ser helt bort fra, at danske pensionsordningers udformning fører til, at staten har et stort tilgodehavende hos pensionisterne – et tilgodehavende, der først indfries, når modtagerne får udbetalt deres pensioner og skal svare skat af dem.

Licitationer giver ikke kun gevinst

En af følgerne af, at vetoretten blev afskaffet i 1987, var, at EU kunne gennemføre krav om, at alle offentlige opgaver af en vis størrelse skal sendes i EU-udbud, så der kan komme en fælles konkurrence. Det havde man store forventninger til.

I den såkaldte Cecchini-rapport »Europa 92. Realiseringen af det indre marked« udtrykte man forventning om, at indkøbene alene for de store lande ville spare mellem 60 og 140 milliarder kroner om året. Man begrundede det med, at det offentlige ville spare penge, og at de enkelte landes virksomheder ville blive tvunget til at sætte deres priser ned.

I praksis er det blot ikke så enkelt.

Udbud og licitationer fungerer fint, når der er tale om klart definerede opgaver som for eksempel anlæg af veje og udbud af kørslen med bus og tog. Men ved andre opgaver kan omkostningerne blive så store, at udbyttet bliver negativt.

Et indlysende eksempel er kravet om, at køb af færger skal sendes i licitation. Det har kostet en række danske kommuner betydelige beløb til fremstilling af udbudsmateriale til EU-firmaer, uden at de har fået noget ud af det. Indtil nu har ingen EU-firmaer vist interesse for at bygge færger til danske småøer. Men da EU stiller krav om licitationer ved alle beløb af denne art på 1,5 millioner kroner, er kommunerne tvunget til at følge reglerne.

Med større projekter er der andre problemer, og de bliver især store, når der er tale om IT-udbud.

EU's regler går ud på, at der ikke må ske forskelsbehandling på udenlandske og hjemlige firmaer. Men selv om denne regel i teorien er udmærket, virker den ikke altid godt i praksis.

De bedste resultater ved et projekt opstår, når de projektansvarlige har en solid viden om de firmaer, der afgiver tilbud. Det gør det muligt at sige ja til de firmaer, der bedst er i stand til at løse opgaven. Det betyder også, at man henad vejen kan tale sammen om, hvor stort projektet skal være, og hvad det skal kunne. For ved alle store projekter vil der opstå problemer, som man vanskeligt kan forudse, når et projekt bliver startet.

Denne mulighed findes kun i begrænset omfang, når der er tale om internationale udbud. Det betyder for det første, at man skal opstille omfattende krav for, hvad der skal gennemføres. Og helt galt bliver det, hvis man føler sig presset til at tage det bud, der er billigst. Det kan føre til, at man kommer til at samarbejde med et firma, der ikke er i stand til at løse opgaven.

Også ved store IT-projekter kan licitationsmodellen være af det onde. Det mest fornuftige er at starte med begrænsede opgaver, som man efterhånden kan udvide. Hvis man vil gennemføre store projekter på én gang, vil det næsten altid gå galt.

Der er aldrig foretaget en samlet vurdering af EU's licitationsregler og deres økonomiske virkning. Det kan dog vist siges med sikkerhed, at de af Cecchini anslåede fordele var vildt overdrevne.

EU's virkning på skatter og sundhed

Foto: Colourbox

Hvis man ser bort fra moms, spiller de indirekte skatter ikke nær samme rolle, som de gjorde før i tiden. Det gælder især de såkaldte »giftskatter«, dvs. skatter på alkohol og tobak. Mens de i 1960 udgjorde 12,4 procent af samtlige skatter og afgifter, var andelen i 2014 faldet til 1,1 procent.

Afgifternes nedsættelse skyldes først og fremmest, at EU målbevidst har arbejdet for, at afgifterne i de forskellige lande ikke skal forhindre den

frie handel med alkohol og tobak. Derfor har man år for år begrænset Danmarks muligheder ved at tillade folk at tage flere og flere varer toldfrit over grænsen fra Tyskland. Og da den konservative skatteminister Isi Foighel i 1983 forsøgte at begrænse indførslen af øl til 10 liter, erklærede EU-Domstolen, at kravet var ulovligt.

Det endelige slag mod afgifterne kom i 1998 med vedtagelsen af Amsterdam-traktaten. Den afskaffede al kontrol ved grænserne fra 2003, og det har betydet, at grænsehandelen nu har frit slag. Og denne handel bruges til stadighed som argument mod at sætte afgifterne op, selvom det gentagne gange fremhæves, at det vil have sundhedsmæssig betydning, hvis folk drikker og ryger mindre.

Grænsehandelen betyder ikke kun, at staten mister betydelige skatteindtægter. Den går også ud over sundheden. Det ser man først og fremmest på de sygdomme, der er direkte fremkaldt af alkohol – skrumpelever og delirium tremens. Mens de i Norge koster omkring 400 mennesker livet om året, ligger antallet af dødsfald på grund af disse sygdomme i Danmark på mellem 3.000 og 4.000 om året.

Afgifterne i Norge er langt højere end i Danmark. Ifølge det norske institut for rusmiddelforskning, Sirius, udgør de på stærk spiritus 78 procent af prisen, for vin 59 procent, for stærkt øl 49 procent og for pilsnerøl 40 procent. Det betyder, at en flaske brændevin koster omkring 200 norske kroner og en stærk øl cirka 40 kroner, mens en pilsner koster 25 kroner. Kun alkoholfri øl er fritaget for afgift, og den kan derfor fås for 5 norske kroner.

Det er ikke som i Danmark, hvor den alkoholfri øl tit koster mere end anden øl, fordi den er dyrere at fremstille.

Cigaretter er også langt dyrere i Norge. Hvor en pakke cigaretter i Danmark normalt kan fås for 44 kroner, koster den i Norge næsten 90 kroner, hvis man omregner 114 norske kroner til danske penge.

Sirius anslår da også, at det årlige antal af dødsfald som følge af rygning kun ligger på 5.000 om året i Norge, hvor det i Danmark anslås at være dobbelt så højt.

Hvad betyder den britiske afstemning?

Den 23. juni 2016 stemte 51,9 procent af de britiske vælgere for, at Storbritannien skulle melde sig ud af EU.

Flertallet for udmeldelse kom på trods af, at der både i Skotland og Nordirland var et flertal for at blive på henholdsvis 62 og 55,8 procent. Men i selve England stemte 53,4 procent for udmeldelse, mens kun 46,6 procent stemte

for at blive. I London var der et betydeligt flertal for at blive i EU, men uden for London var der et lige så klart flertal for udmeldelse. I hele fem valgkredse stemte over 70 procent for at gå ud af EU.

Det gjorde tilsyneladende intet indtryk på disse vælgere, at regeringen og en række eksperter spåede, at en udmeldelse ville medføre en lang række ulykker. En væsentlig årsag til resultatet var uden tvivl, at EU har fået så stor magt, og at et stort antal vælgere var utilfredse med den voldsomme indvandring, der har været af folk fra Østeuropa. Og selv fortalere for at blive i EU måtte erkende, at et stop for denne indvandring ikke var muligt inden for rammerne af EU. I Rom-traktaten står det jo direkte, at der skal være fri bevægelse for arbejdskraft.

En række personer fra EU er kommet med kraftige udtalelser om briternes manglende muligheder for at få en god aftale. Det skal man dog ikke tage for højtideligt. Den britiske udmeldelse vil være et langt større problem for EU end for Storbritannien, Briterne køber nemlig langt flere varer i EU, end de sælger til EU. Det gælder især landbrugsvarerne, som det vil være svært for EU at finde andre markeder for. Man burde derfor kunne forvente, at det ender med en aftale, som Storbritannien og de britiske vælgere kan være tilfredse med.

Der kan heller ikke være tvivl om, at udmeldelsen *kan* være god for den britiske økonomi. Briterne slipper jo for at betale told på en række industrivarer, og landbrugsvarerne vil de kunne købe langt billigere fra lande uden for EU. Til gengæld vil Storbritannien miste muligheden for at påvirke EU's politik. Men det kan vel ikke siges at være så stort et problem, når man ser de problemer, som EU i øjeblikket er ramt af.

Kan EU forbedres?

Det siges ofte, at man skal prøve på at forbedre EU indefra. Det kan blot ikke lade sig gøre.

Forklaringen er ikke kun, at Danmarks stemmemæssige indflydelse er utrolig lille, og at den endda blev drastisk forringet af Lissabon-traktaten, der flyttede indflydelsen ved vedtagelse af nye regler fra de små til de store lande. Den helt afgørende forklaring er, at EU-Kommissionen har eneret på at fremsætte forslag.

Denne »initiativret« blev gennemført af EU's stifter, Jean Monnet, og hans hensigt var ganske klar. Når Kommissionen fik eneret på at komme med forslag, kunne man være sikker på, at der aldrig ville blive gennemført forslag, der ville flytte magt tilbage fra EU til medlemsstaterne. Og udviklingen har vist, at Monnet havde ret. Ved samtlige ændringer af traktaterne har EU fået mere magt, og EU-kommissionen har fastholdt initiativretten.

At EU's medlemslande ikke kan få gennemført noget uden godkendelse af Kommissionen er på samme tid udemokratisk og uhensigtsmæssigt. Det gør det stort set umuligt at ændre uheldigt udformede love. Og det udelukker, at organisationen kan få en karakter, der mere er præget af samarbejde end af tvang.

Skal det være EFTA eller EØS

Hvis det lykkes at få det EU-begejstrede flertal i Folketinget til at gå med til en dansk afstemning om EU, vil regeringen og Udenrigsministeriet med sandsynlighed gå ind for, at vi får en norsk ordning og altså får et EØS-medlemskab.

EØS-medlemskabet indebærer, at Norge og Island skal sige ja til en lang række EU-love, med mindre de direkte siger nej til dem.

Det passer flertallet i Stortinget og Udenrigsministeriet fint, for det betyder jo, at den norske lovgivning kommer til at ligge tæt op ad lovgivningen i EU. Men det betyder, at Norge ikke får alle de fordele, der er ved at stå uden for EU, som landet burde have.

I Schweiz søgte regeringen også at få en EØS-aftale. Men det faldt med et brag ved den folkeafstemning om EØS, som schweizerne fik til

forskel fra nordmændene. Takket være dette nej til EØS har Schweiz nu de samme handelsmæssige fordele som nordmændene uden at blive ramt af ulemperne.

Derfor må vi fra dansk side arbejde på at få en ordning, der tager udgangspunkt i den schweiziske, når og hvis vi får en folkeafstemning om EU-medlemskabet.

Er EU pengene værd?

Meningen med dette skrift er at fastslå, at det koster Danmark penge at være medlem af EU. Det betyder ikke, at vi af den grund skal melde os ud af EU. Hvis EU er godt og nødvendigt for Danmark, har vi råd til at fortsætte. Danmark er jo et rigt land, der godt kan tåle det økonomiske tab ved at være medlem af EU.

Problemet er, at selv tilhængerne af EU har svært ved at overbevise folk om, at EU er til gavn for Danmark. At vi har fordel af, at EU gang på gang tilsidesætter danske beslutninger og dermed sætter demokratiet ud af spillet.

Derfor har tilhængerne lagt så stor vægt på at sige, at det vil koste Danmark at gå ud af EU. fordi vi hermed mister adgangen til EU's indre marked.

Men som det er fremhævet, passer påstanden ikke.

Sven Skovmand,
forfatter og
medlem af Folke-
bevægelsens
landsledelse.
Tidl. folketings-
medlem for Det
Radikale Venstre
og EU-parlamen-
tariker for
Folkebevægelsen
mod EU.

Det er en udbredt opfattelse, at Danmark har økonomisk fordel af at være i EU. Men opfattelsen er forkert.

Tværtimod koster EU-medlemskabet os hvert år milliarder og atter milliarder af kroner. Så mange, at vi ville kunne løse hovedparten af vore økonomiske problemer ved blot at melde os ud af EU.

Samtidig må man gøre sig klart, at de mindst 18 milliarder, vi betaler til EU, er gode danske skattekroner, som kunne bruges til en lang række fornuftige formål. EU's »tilskud« til os er langt mere tvivlsomt, fordi vi ikke selv bestemmer, hvad pengene skal bruges til.

Den største økonomiske fordel ved at træde ud af EU får vi dog ved, at vi kan købe varer billigere i udlandet. EU's toldunion er en dyr forretning for Danmark og for fattige lande.

Folkebevægelsen mod EU, Tordenskjoldsgade 21, st.th., 1055 Kbh. K

Jeg vil med!

- Jeg vil benytte mig af tilbuddet om kun 50 kroner for medlemskab frem til 31. december 2017
- Jeg vil gerne være medlem (250 kr./100 kr. for pensionister, studerende og arbejdsløse)
- Jeg vil gerne abonnere på Folkebevægelsen elektroniske nyhedsbrev – gratis
- Jeg vil gerne abonnere på Folkebevægelsens trykte faglige nyhedsbrev – gratis

Navn _____

Adresse _____

Postnr./By _____

Tlf./mob. _____ E-mail _____

Ved indmeldelse:

Fødselsdato _____ Underskrift _____

POST

Sendes ufrankeret
Modtageren
betaler porto

Folkebevægelsen mod EU

+++ 10435 +++

0893 Sjælland USF B